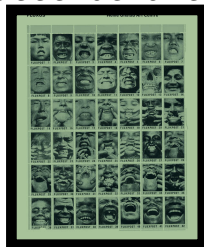

Skrevet av PAAL ANDREAS BØE

Fluxus-

FluxusEast The Creative Act

Én ting er at dette omfattende antologiske

grepet er tankevekkende i ironisereFluxus Likevel, spørsmålet man uvilkårlig må spørre seg på Høvikodden en av disse spesielt frosne og mørke norske vinterkveldene i 2011 er hvorvidt disse kunstneriske strategiene fortsatt har noe momentum, fleksibilitet og aktualitet igjen, for ikke å nevne, i en lokal kontekst. Hvis poenget ligger i spørsmålet, kan det definitivt sies at Henie Onstad langt mer fruktbart stiller spørsmål ved potensialet til samtidskunstinstitusjonen som politisk og historisk rom, enn til Fluxus-estetikken som sådan.

I en annen betydning i en annen del av bygningen utforsker også **ideen om arkivet – et begrep det har gått tung inflasjon i etter dets økende popularitet i de senere årene – og krever samtidig tilbake kunstgalleriet som en eksperimentell grunn for hukommelsesarbeid og politisk handling. Interessant nok stammer de to utstillingenes refleksivitet i høy grad fra deres sammenstilling, og dreier oppmerksomheten mot kunstens performativitet.**

asdada

aasd

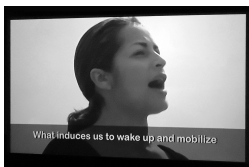
En av kunstnerne som deltar i Maryam Jafri, arbeider med historiske narrativer og domumentar for å undersøke begrepet om det postkoloniale. Independence Day 1936-1967 sammenstiller hun

På lignende måte som i den skjulte logikken i galleriarkivet, avdekkes seremonienes basis i et skjult, felles estetisk språkspill som iscenesatte performancer; en implisitt semiotikk hvorved deres prosesjoner, gester, positurer, taler, håndtrykk osv. lar seg tolke som offentlige tegn på overgangen til frihet. Paradoksalt nok blir denne postkoloniale semiotikken kun synlig fordi utstillingskonteksten estetisk iscenesetter den på nytt, og dermed fremmedgjør meningen med direkte deltakelse i disse offentlige handlingene. Åpenbart demonstrerer dette også samtidsbetingelsene for den historiske hukommelsesakten, og appellerer til et gjentatt arbeid med historisk rekonstruksjon. Like så mye blir de fortidige seremoniene reflektert som sårbare øyeblikk som trenger repetisjon for at deres politiske betydning skal opprettholdes i deres respektive land og epoker.

Denne samtidige teatraliserende og fremmedgjørende handlingen åpner opp for en felles dimensjon i disse øyeblikkene som ofte unslipper historieskrivingen: Prosessen med å for fremtidig historieskriving. Produktet av arbeidet er derfor ikke å reflektere de lokale betydningene av historiske overgangsprosesser, men snarere å skape et nytt blikk for arkeologien til selve begrepet om det postkoloniale. Jafris bilder problematiserer også effektivt dette historiske begrepet som et produkt av bilder; som den mektige fiksjonen om et fortidig historisk stadium i en epoke hvor mange av problemene som mange av disse landene kjemper med er nettopp så klart ikke - koloniale.

I en mer generell betydning som hun deler med de andre kunstnerne i utstillingen, kan man si at Jafris verk krever tilbake galleriet som et performativt rom. er en utstilling som, sant nok slik katalogen beskriver det i forbindelse med Jafri, «iscenesetter» begrepet om arkivet i en Foucaultiansk betydning av ordet: Som det språkssystemet som betinger enhver ordning og transformasjon av informasjon, bilder og symboler.

Et slående samtidig eksempel er et verk av Carlos Motta, (2010). I dette verket iscenesettes seks politiske taler fra forskjellige politiske epoker på nytt, som opprinnelig ble levert av Colombiske politiske opposisjonsledere/ presidentkandidater som senere ble henrettet: Rafael Uribe Uribe, Jorge Eliécer Gaitán, Jaime Pardo Leal, Carlos Pizarro, Luis Carlos Galán og Bernardo Jaramillo Ossa. Før de ble trukket inn i en gallerikontekst, ble disse talene lest høyt i offentlige rom (blant annet foran presidentpalasset) av velkjente Colombianske skuespillere i løpet av den siste valgkampanjen før presidentvalget. Slik ble de samtidige demonstrasjoner av den brutale utøvelsen av sensur gjennom Colombiansk politisk historie og av mangelen på perspektiver tilsvarende de som ble lest høyt, i den nåværende politiske situasjonen.

Skuespillerne gjenleser i stedet for å opptre eller personifisere talene, og avkler dem i stor grad alle artefakter, fysiske overdrivelser og etterligninger som vanligvis følger med forestillinger og performancer. I et intervju med Gabriela Rangel forklarer Carlos Motta at arbeidet hans heller ikke er ment som en performance, men heller som en form for politisk -basert teater som fortsatt produserer affekt og bevarer en poetisk side, mens den motsetter seg enhver form for underholdning. Poenget med dette er å forsterke ideenes samtidige relevans. Motta sier han ønsker å skape estetisk erfaring i en politisk handling for å sette i gang et hukommelsesarbeid, og derved stimulere til en gjenopprettelse av en annerledes «kollektiv subjektivitet» i denne epoken hvorreparere

asdada

aasd

The Creative Act forutsetningene, Fluxus, arkivet